

Dne 31. března 1949 zaslala vláda Svazu sovětských socialistických republik prostřednictvím svých velvyslanců vládám Spojených států amerických, Francie, Belgie, Holandska, Lucemburska a Kanady memorandum o Severoatlantické smlouvě s těmito závěry:

1. Severoatlantická smlouva nemá nic společného s cíli sebeobranu účastnických států smlouvy, jimž nikdo nehrozí, a na něž se nikdo nechystá útočit. Naopak, tato smlouva má jasně agresivní povahu a je namířena proti Svazu sovětských socialistických republik, což neskrývají ani oficiální představitelé účastnických států smlouvy ve svých veřejných projevech.

2. Severoatlantická smlouva nejen nepřispívá k posílení míru a mezinárodní bezpečnosti, což je povinností všech členů Organizace spojených národů, nýbrž je v přímém rozporu se zásadami a cíli Charty OSN a směřuje k podryvání Organizace spojených národů.

3. Severoatlantická smlouva je v rozporu mezi Velkou Británií a Sovětským svazem, uzavřenou v roce 1942, podle níž oba státy přijaly závazky spolupracovat při podpoře míru a mezinárodní bezpečnosti a „neuzavírat žádné spojení a neúčastnit se žádných koalicí namířených proti druhé výsostné smluvní straně“.

4. Severoatlantická smlouva je v rozporu se smlouvou mezi Francií a Sovětským svazem, uzavřenou v roce 1944, podle níž na sebe oba státy vzaly závazky spolupracovat při podpoře míru a mezinárodní bezpečnosti a „neuzavírat jakákoli spojení a neúčastnit se jakýchkoli koalicí namířených proti jedné z vysokých smluvních stran“.

5. Severoatlantická smlouva je v rozporu s těmito dohodami mezi SSSR, Spojenými státy americkými a Velkou Británií, uzavřenými na jaltské a postupimské konferenci, jakož i na jiných poradách, které se konaly jak v průběhu druhé světové války, tak i po ní, podle nichž Spojené státy americké a Velká Británie stejně jako Sovětský svaz vzaly na sebe závazky spolupracovat při upevňování všeobecného míru a mezinárodní bezpečnosti a napomáhat upevňování Organizace spojených národů.

Michal Badajev, červen 2023 (Přeloženo podle ruského znění, otištěného ve Vněšnja politika Sovětskogo sojuza, červen 1949)

(Severoatlantická smlouva /NATO/ byla podepsána ve Washingtonu 4. dubna 1949. Smluvními stranami byly Belgie, Dánsko, Francie, Lucembursko, Ho-

landsko, Itálie, Kanada, Lucembursko, Německá spolková republika, Norsko, Portugalsko, Řecko, Turecko, USA a Velká Británie. Varšavská smlouva jako obranná reakce proti tomuto válečnému uskupení vznikla o šest let později – v roce 1955)

* * *

Přibližme si pro ukázkou, pochopení a argumentaci některé články ze zaklá-

Memorandum Sovětského svazu o Severoatlantické smlouvě

dajícího dokumentu Severoatlantického paktu.

Hned **v tom prvním** se říká, že „Smluvní strany se zavazují, jak je uvedeno v Chartě OSN, urovnávat veškeré mezinárodní spory, v nichž mohou být účastny, mírovými prostředky tak, aby nebyl ohrožen mezinárodní mír, bezpečnost a spravedlnost, a zdržet se ve svých mezinárodních vztazích hrozby silou nebo použití síly jakýmkoli způsobem neslučitelným s cíli OSN“.

(Pokud si kladete otázku, proč si pár elitních států, když má OSN ustavené ozbrojené mírové sbory za stejným účelem, dělá svoje vojenské uskupení, tak jsme na tom stejně... pokud snad ale dopředu nepodezříváte NATO ihned při vzniku z namířeného nepřátelství vůči lidově demokratickým zemím. Výsměchem všem obětem a hrdinům druhé světové války pak je zapojení pohrobků hitlerovského Německa do vojenských i řídicích struktur NATO.)

V článku 4 – se Smluvní strany zavazují, že budou společně konzultovat vždy, když podle názoru kterékoli z nich bude ohrožena územní celistvost, politická nezávislost nebo bezpečnost kterékoli smluvní strany.

(Tak už víme, kde vzaly členské země Varšavské smlouvy to zdůvodnění bratrské pomoci v roce 1968 u nás... to je přesně ze zakládající úmluvy NATO.)

V článku 5 – už jde do tuhého. V něm se „Smluvní strany dohodly, že ozbrojený útok proti jedné nebo více z nich v Evropě nebo Severní Americe bude považován za útok proti všem, a proto se dohodly, že dojde-li k takovému ozbrojenému útoku, každá z nich, uplatňujíc právo na individuální nebo kolektivní sebeobranu uznané článkem 51 Charty OSN, pomůže smluvní straně nebo stranám takto napadeným tím, že neprodleně podnikne sama a v součinnosti s ostatními stranami takovou akci, jakou bude považovat za nutnou, včetně použití ozbrojené síly, s cílem obnovit a zachovat bezpečnost severoatlantického prostoru.

Každý takový útok a veškerá opatření učiněna v jeho důsledku budou neprodleně oznámena Radě bezpečnosti.

(To je, jako by to nahlásili v lampárně v Rakovníku na nádraží, protože určitě žádný souhlas od Rady bezpečnosti, kde platí právo veta nemohly získat, ale to by znamenalo, že by si na vojáčky mohli hrát tak akorát na pískovišti? A těch miliard, co vrazili do zbrojení! A nemít možnost to naostro vyzkoušet na živé terče? A tak tady byla Korea, pár dalších menších konfliktů mimo území USA, Vietnam a desítky dal-

ších, ale nikdy nikdo ze Severoatlantické aliance, a tak hlavní válečník NATO Spojené státy řezničily po celé zeměkouli.

Takže část vítězných mocností ve druhé světové válce, zahodila všechna ujednání chránící svět od hrůz války ujednaných v Postupimi a na Jaltě a seskupila se kolem pohrobků nacistů a vytvořila po neuskutečněných pokusech rozpoutat ihned po válce třetí světovou válku napadením Sovětského svazu za použití atomových zbraní a vytvořila trvalý vojenskopolitický blok proti zemím budujících nekapitalistickou cestou novou lepší budoucnost.

Každý, kdo jen trochu zná novodobou historii, tak ví, že od odhalení zákonů a zákonitostí kapitalismu a jeho ekonomických a následně politických krizí, a především institování Komunistického manifestu a základů vědeckého poznání vývoje společnosti jako základního zákona nově se rodící doby, se celý kapitalistický svět internacionálně spojil právě proti všemu a všem usilujícím o odstranění zrůdného kapitalismu a jeho dítek nekolonialismu, nacismu a fašismu.

Takže nešlo o hloupý odchod z Rady bezpečnosti v Korejském případě či o mlácení botou do pultu v OSN Chruščovem, nebo o rakety málem umístěné na Kubě... Vždy šlo jen a jen o likvidaci snah o nastolení nových pokrokovějších pořádků světa v čele se Sovětským svazem a později dalšími lidově demokratickými zeměmi. Vždy šlo o likvidaci zemí a národů stojících v cestě mocenským zájmům kapitálu.)

A reakce Sovětského svazu a dalších lidodemo?

Na protest proti vstupu SRN do NATO podepsaly (Albánie, Bulharsko, Československo, Maďarsko, Německá demokratická republika, Polsko, Rumunsko a SSSR) ve Varšavě 14. května 1955 Smlouvu o přátelství a vzájemné pomoci – obranné vojenskopolitické uskupení

Varšavskou smlouvu. Ta mimo jiné předpokládala i přítomnost sovětských vojsk na území signatářů.

Smluvní strany,

znovu stvrzující své úsilí o vytvoření systému kolektivní bezpečnosti v Evropě založeného na účasti všech evropských států bez ohledu na jejich společenské a státní zřízení, což by umožnilo sjednotit jejich úsilí v zájmu zajištění míru v Evropě, **přihlízejíce** zároveň k situaci, která vznikla v Evropě v důsledku ratifikace pařížských dohod předvídaných vytvoření nového vojenského západního Německa a jeho zapojení do Severoatlantického bloku, což zvyšuje nebezpečí nové války a ohrožuje národní bezpečnost mírumilovných států,

jsouce přesvědčeny o tom, že za těchto podmínek mírumilovné státy Evropy musí učinit nutná opatření k zajištění své bezpečnosti a v zájmu zachování míru v Evropě,

řídící se cíli a zásadami Charty Organizace spojených národů,

v zájmu dalšího upevnění a rozvoje přátelství, spolupráce a vzájemné pomoci v souladu se zásadou respektování nezávislosti a svrchovanosti států, jakož i zásadou nevměšování do jejich vnitřních věcí,

rozhodly se uzavřít tuto smlouvu o přátelství, spolupráci a vzájemné pomoci podepsanou svými zplnomocněnci.

Článek 1

Smluvní strany se zavazují v souhlasu s Chartou Organizace spojených národů zdržovat se ve svých mezinárodních vztazích hrozby silou nebo jejího použití a urovnávat své mezinárodní spory mírovými prostředky tak, aby nebyl ohrožován mezinárodní mír a bezpečnost.

Článek 2

Smluvní strany prohlašují, že jsou ochotny účastnit se v duchu upřímné spolupráce všech mezinárodních jednáání, jejichž cílem je zajistit mezinárodní mír a bezpečnost, a plně poskytnout své síly pro uskutečnění těchto cílů.

Přítom smluvní strany budou usilovat o to, aby v dohodě s jinými státy, které si budou přát spolupracovat v této věci, byla učiněna účinná opatření k všeobecnému snížení zbrojení a k zákazu atomových a vodíkových zbraní, jakož i jiných druhů zbraní hromadného ničení.

Článek 3

Smluvní strany se budou spolu radit o všech důležitých mezinárodních otázkách, které se dotýkají jejich společných zájmů, vedeny zájmem upevnění mezinárodního míru a bezpečnosti.

V zájmu zajištění společné obrany a zachování míru a bezpečnosti budou se Smluvní strany bezodkladně spolu radit v každém případě, kdy podle mínění kterékoli z nich bude hrozit ozbrojený útok proti jednomu státu nebo několika státům zúčastněným na Smlouvě.

Článek 4

Dojde-li v Evropě k ozbrojenému útoku proti jednomu státu nebo několika státům zúčastněným na Smlouvě ze strany kteréhokoli státu nebo skupiny států, každý stát zúčastněný na Smlouvě na základě práva na individuální nebo kolektivní sebeobranu, v souhlasu s článkem 51 Charty Organizace spojených národů, poskytne státu nebo státům, které byly takto napadeny, okamžitou pomoc, individuálně i v dohodě s ostatními státy zúčastněnými na Smlouvě a to všemi prostředky, které považuje za nutné, včetně použití ozbrojené síly. Státy zúčastněné na Smlouvě budou se neprodleně radit o společných opatřeních, která je nutno podniknout pro obnovení a zachování mezinárodního míru a bezpečnosti.

O opatřeních podniknutých na základě tohoto článku bude zpravena Rada bezpečnosti v souhlasu s ustanoveními Charty Organizace spojených národů. Tato opatření budou zastavena, jakmile Rada bezpečnosti učiní opatření nutná k obnovení a zachování mezinárodního míru a bezpečnosti.

Článek 5

Smluvní strany se dohodly vytvořit Spojené velení svých ozbrojených sil, které budou podle dohody mezi stranami vyčleněny pod řízení tohoto velení, jež bude jednat podle společně stanovených zásad. Smluvní strany učiní také jiná dohodnutá opatření nutná k upevnění jejich obranyschopnosti tak, aby byla chráněna mírová práce jejich národů, zaručena nedotknutelnost jejich hranic a území a zajištěna obrana před možnou agresí.

Článek 6

K provádění touto Smlouvou stanovených porad mezi státy zúčastněnými na Smlouvě a k projednání otázek vznikajících při provádění této Smlouvy zřizuje se Politický poradní výbor, v němž bude každý stát zúčastněný na Smlouvě zastoupen členem vlády nebo jiným zvlášť jmenovaným zástupcem.

Výbor může zřizovat pomocné orgány, které se ukáží být potřebnými.

Článek 7

Smluvní strany se zavazují neúčastnit se žádných koalic nebo spojenectví a ne-

uzavírat žádných dohod, jejichž cíle jsou v rozporu s cíli této Smlouvy.

Smluvní strany prohlašují, že jejich závazky vyplývající z platných mezinárodních smluv nejsou v rozporu s ustanoveními této Smlouvy.

Článek 8

Smluvní strany prohlašují, že budou působit v duchu přátelství a spolupráce k dalšímu rozvoji a upevnění vzájemných hospodářských a kulturních styků, řídíce se zásadou vzájemného respektování nezávislosti a svrchovanosti a zásadou nevměšování se do vnitřních věcí druhého státu.

Článek 9

Tato Smlouva je otevřena přístupu dalších států bez ohledu na jejich společenské a státní zřízení, které vyjádří ochotu svou účastí na této Smlouvě napomáhat sjednotit úsilí mírumilovných států o zajištění míru a bezpečnosti národů. Takový přístup vstoupí v platnost se souhlasem států zúčastněných na Smlouvě po odevzdání listiny o přístupu ke Smlouvě do úschovy vládě Polské lidové republiky.

Článek 10

Tato Smlouva podléhá ratifikaci a ratifikační listiny budou odevzdány do úschovy vládě Polské lidové republiky.

Smlouva vstoupí v platnost dnem, kdy bude odevzdána poslední ratifikační listina. Vláda Polské lidové republiky zpraví ostatní státy zúčastněné na Smlouvě o odevzdání každé ratifikační listiny do úschovy.

Článek 11

Tato Smlouva zůstává v platnosti po dobu dvaceti let.

Pro Smluvní strany, které do roka před uplynutím této lhůty neodevzdají vláde Polské lidové republiky prohlášení o vypovězení Smlouvy, zůstane smlouva v platnosti po dobu dalších deseti let.

Bude-li v Evropě vytvořen systém kolektivní bezpečnosti, a za tím účelem uzavřena Celoevropská smlouva o kolektivní bezpečnosti, o což budou Smluvní strany vytrvala usilovat, pozbude tato Smlouva platnosti dnem, kdy vstoupí v platnost Celoevropská smlouva.

Sepsáno ve Varšavě dne čtrnáctého května 1955 po jednom vyhotovení v jazyce českém, ruském, polském a německém, přičemž všechna znění mají stejnou platnost.

Ověřené opisy této smlouvy odevzdá vláda Polské lidové republiky všem ostatním účastníkům Smlouvy. ■